

De Ster

DE PROFEET JOSEPH SMITH
OP 6 APRIL 1830 STICHTTE HIJ DE KERK.

15 Maart 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 3

INHOUD:

	Blz.
De Vader en de Zoon, door pres. J. Reuben Clark Jr.	67
Nieuwe wegen worden ingeslagen	70
Pasen	72
Het onbekende gebied, door Dr. Asahel D. Woodruff	73
Als ik een jonge bruid was, door Mary Brentnall	76
Na de aardappelen..... Haring!	79
Dennis en het Mormoonse Bataljon (1)	80
De Kerk in Europa	85
De Genealogische Vereniging	86
De Zusters-Hulpvereniging	89
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	90
Gebeurtenissen in de Zending	92

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY, Assistente: JOHANNA A. SEHLMIEIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

De Vader en de Zoon

door President
J. REUBEN CLARK Jr.
van het
Eerste Presidentschap der Kerk.

Deze toespraak werd door President Clark op Zondag 8 Febr. j.l. uitgesproken tijdens het wekelijkse „Radio-uur der Kerk”.

Luisterende vrienden:

De vorige week hebben wij gesproken over de persoonlijkheid van God, en lazen we Zijn verklaring, dat Hij de mens naar Zijn eigen beeld en gelijkenis geschapen heeft, dat Jezus in de gelijkenis van de Vader was, en dat hij, die Jezus gezien had, de Vader had gezien.

Het lijkt mij nuttig, vanavond enige ogenblikken te vertoeven bij de goddelijke en tedere verwantschap tussen de Vader en de Zoon, een verwantschap, die ons door Jezus zelf beschreven is, en die niet zou kunnen bestaan tussen een onmetelijke, geestelijke substantie, vormloos, zonder lichaam, ledematen en gevoelens,

en een levende, actieve, krachtige persoonlijkheid, met een lichaam, lichaamsdelen en gevoelens, met een zending, die ten volle vervuld werd.

Sinds het ogenblik, waarop de Zoon aan de oevers van de Jordaan Johannes opdracht gaf Hem te dopen, om alle gerechtigheid te vervullen, en de Heilige Geest op Zijn hoofd nederdaalde, terwijl de stem des Vaders uit de hemelen verklaarde: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!” (Matth. 3 : 13-17, Mark. 1 : 9-11, Lucas 3 : 21-23), tot het moment, waarop Hij stervend aan het kruis uitriep: „Vader, in Uwe handen beveel ik Mijnen Geest” (Lucas 23 : 46) bestond tussen

Jezus en de Vader een nauw contact, gebaseerd op het feit, dat de Vader, evenals de Zoon, een persoonlijk wezen is. De daden, leerstellingen en gebeden van de Zoon laten geen andere redelijke verklaring toe.

Tijdens Zijn grote rede tot de Farizeërs over de schatting in de tempel verklaarde Jezus:

„...want Ik ben niet alleen, maar Ik en de Vader, Die Mij gezonden heeft.... indien gij Mij kendet, zoo zoudt gij ook Mijnen Vader kennen.... de dingen, die Ik van Hem gehoord heb, dezelve spreek Ik tot de wereld.... deze dingen spreek Ik, gelijk Mijn Vader Mij geleerd heeft.... want Ik doe altijd, wat Hem behagelijk is.”

(Joh. 8 : 16, 19, 26, 28-29).

Later bevestigde Hij tegenover de Joden in de tempel, dat Hij niet uit zich zelf kwam, maar dat God Hem had gezonden; dat Hij sprak, wat Hij bij Zijn Vader gezien had, en Hij besloot met de volgende verklaring, waarin Hij zich als de Messias bekend maakte:

„Eer Abraham was, ben Ik.”

(Johannes 8 : 38, 42, 58).

Toen het Laatste Avondmaal ten einde liep, zeide Hij tot de Apostelen:

„Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij... Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: „Toon ons den Vader?... want Ik ga heen tot Mijnen Vader.”

(Joh. 14 : 6, 9, 12).

Later zeide Hij op de Olijfberg:

„Ik heb de geboden Mijns Vaders bewaard, en blijf in Zijne liefde... Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot den Vader.”

(Joh. 15 : 10; 16 : 28).

En in het grootse gebed, dat Hij opzond eer Gethsemane aanbrak, sprak Hij over de eenheid van hen, die geloofden, zoals Hij ook vele malen gesproken had over de eenheid tussen de Vader en Hem zelf.

„En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij gelooven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkertwijls Gij, Vader! in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn... opdat zij één zijn, gelijk als Wij één zijn (Joh. 17 : 20-22): één in doel, één in wil, één in geloof, één in gehoorzaamheid, één in dienstbetoon, één in gerechtigheid, maar afzonderlijke persoonlijkheden.

Toen Hij in de vroege morgen voor Kajafas, de Hogepriester stond, die Hem bezwoer te zegen, of Hij de Christus was, antwoordde Hij:

„Ik ben het. En gij lieden zult den Zoon des Menschen zien zitten ter rechterhand der kracht Gods, en komen met de wolken des hemels.”

(Mark. 14 : 61-62, Matt. 26 : 64).

In Gethsemane zonderde Jezus zich met Petrus, Jacobus en Johannes van de rest der apostelen af, en vroeg hun met Hem te ver-

blijven en te waken. „Geheel be-
droefd tot den dood toe” (Matt.
26 : 38) begaf Hij zich een steen-
worp verder, en op Zijn aange-
zicht vallend, bad Hij in ziele-
smart, terwijl „Zijn zweet werd
gelijk groote druppelen bloeds,
die op de aarde afliepen” (Luc.
22 : 44): „Mijn Vader, indien het
mogelijk is, laat dezen drinkbeker
van Mij voorbijgaan: doch niet,
gelijk Ik wil, maar gelijk Gij
wilt.” (Matth. 26 : 39). Driemaal
herhaalde Hij dit gebed, en drie-
maal keerde Hij tot Petrus, Jaco-
bus en Johannes terug, om hen
telkens slapend aan te treffen.
„Kunt gij niet één uur met Mij
waken?” Maar hoewel zij niet
waakten, kwam een engel van de
hemel, om Hem te sterken. (Matt.
26 : 34-46; Mark. 14 : 32-42; Luc.
22 : 40-46; Joh. 18 : 1-2).

Toen aan het kruis de levenssapp-
en wegvloeiden, en sterfelijke
kracht bijna vergaan was, riep
Hij uit in de woorden, die de ge-
ïnspireerde psalmist duizend jaar
tevorens reeds had doen klinken:
„Mijn God, Mijn God! waarom
hebt Gij mij verlaten!” (Matth.
27 : 46-47; Mark. 15 : 34-35).
Dit vroeg de Zoon de Vader,
toen de duisternis van de licha-
melijke dood Zijn ogen ver-
blindde.

Dit zijn niet de uitroepen van een
machtige geest in goddelijke zie-
lesmart, die bidt tot een onmete-
lijke, vormloze, onpersoonlijke,
geestelijke substantie, zonder

lichaam, zonder delen, zonder
gevoelens. Dit zijn de hartekreten
van een liefhebbende Zoon, be-
laden met de zonden der mens-
heid, gericht tot een goddelijke
Vader, die wist; die leed als de
Zoon leed, die Zijn Eniggeborene
bemindde zoals slechts God kan
beminnen: een barmhartig Vader,
naar Wiens beeld en gelijkenis
de Zoon geschapen was; een
Vader die kon spreken en ant-
woorden, die hulp en steun kon
geven aan een Zoon in nood,
zoals Hij vele malen gedaan had
tijdens de zending van de Zoon
op aarde. De Zoon smeekte Zijn
Vader om hulp, en de Vader ver-
leende die hulp ten volle, niet om
de lichamelijke smart van de
Zoon te lenigen, zoals misschien
uit het gebed in Gethsemane
mocht lijken — zulke hulp werd
niet gevraagd en ook niet gege-
ven. Het was een kreet om hulp
ter vervulling van Zijn zending
— het volbrengen van de grote
verzoening voor Adam's val,
waardoor alle kinderen Gods, die
op deze aarde geboren zijn, de
lichamelijke dood zullen kunnen
overwinnen en een opstanding
tegemeet zien.

Moge God aan ieder van ons op
onze weg naar de onsterfelijkheid
en het eeuwige leven het nood-
zakelijke getuigenis schenken, dat
wij naar Zijn beeld en gelijkenis
geschapen zijn. Dit is mijn bede
in de naam van de Zoon. Amen.

De

Utrechtse districtsconferentie

is verplaatst van 25 April naar

Attentie!

2 Mei a.s.

Nieuwe wegen worden ingeslagen om de evangelieboodschap te verkondigen.

*

Zakenmensen zoeken onophoudelijk naar nieuwe methoden, om hun naam en producten onder het publiek bekend te maken. Zij weten dat de moderne techniek hun daarbij van veel nut kan zijn. Radio en film zijn machtige middelen geworden om namen, leuzen en ideeën op grote schaal bekend te maken.

De Kerk heeft steeds alle mogelijkheden tot het bekendmaken van haar boodschap gebruikt, die in aanmerking kwamen, en daarmee waardevolle resultaten bereikt. Een welbekend voorbeeld hiervan zijn de wekelijkse radio-uitzendingen van het tabernakelkoor, waarnaar in alle delen der Verenigde Staten zo gaarne geluisterd wordt, vooral in combinatie met de korte, kernachtige toespraken van Oud. Richard L. Evans, getiteld: „The spoken word from Temple Square.” Een bekend geestelijke, het hoofd van de Federatie van Kerken in een der grote Amerikaanse steden, verklaarde onlangs: „Het

radio-comité der federatie heeft ons verzocht, ons radio-programma samen te stellen in de geest van Uw Richard L. Evans.” Gedurende het jaar 1947 is een zendelingenkoor, bekend als het Utah Eeuwfeest Koor, met enorm succes opgetreden in het oostelijk deel van de Verenigde Staten, in de steden, waar Joseph Smith eenmaal predikte. Welk een vreugde zou de profeet vervullen, als hij tot zijn geboortegrond terug kon keren en de verandering zag, die in de houding van het volk aan de dag treedt! Dit uit tien personen bestaande zendelingenkoor heeft zich zingend en sprekend een plaats veroverd in de harten van duizenden toehoorders. Het trad op in tientallen steden, voor clubs en scholen, en

„Jezus en de kinderen”.

verzorgde een groot aantal radio-programma's, zelfs een televisie-uitzending. Ruim een eeuw geleden trachtte Joseph Smith een onderhoud te verkrijgen met de staatsgouverneur, om het onrecht en de vervolging, de Kerk aangedaan, uiteen te zetten. In het Eeuwfeest jaar werd 't koor van diezelfde Kerk uitgenodigd te zingen voor gouverneur Dewey van de staat New York, en bood men het een contract aan, om in de theaters van 70 steden op te treden. Het volgende voorval is slechts één van de vele vermeldenswaardige belevenissen van dit koor. Een H.B.S. directeur nodigde het zendingenkoor slechts aarzelend uit, omdat hij vreesde, dat de leerlingen met de godsdienst van de Heiligen der Laatste Dagen in aanraking zouden komen. Toen de voorstelling geëindigd was, en de leerlingen niet alleen genoten hadden van de prachtige muziek, maar ook geluisterd hadden naar een jongeman, die het zendingssysteem en het Woord van Wijsheid der Kerk uiteenzette, stond de directeur op, en zei in het bijzijn van alle aanwezigen: „We willen graag dat U terugkomt, maar wacht er ditmaal alstublieft geen honderd jaar mee.” Het koor treedt thans voor gemiddeld zesduizend personen per week op.

Een ander waardevol hulpmiddel is de film, sinds enige tijd ook door de Kerk toegepast. De eerste stap in deze richting zijn de prachtige lichtbeeldenfilms, die sedert enige tijd ook in Nederland gebruikt worden, en door het kleine formaat van de projector buitengewoon geschikt zijn voor voorstellingen in besloten

Het kleine projectie-apparaat dat een uitstekende zendeling blijkt te zijn.

kring. De drie series lichtbeelden zijn in technicolor uitgevoerd, en geven resp. een indruk van de „Tempels van de Heiligen der Laatste Dagen”, het natuurschoon van Utah „In de toppen der bergen” en „Beelden uit de geschiedenis der Kerk”. Ieder district der Zending beschikt nu over zulk een toestel, en er wordt druk gebruik van gemaakt. De wandschildering „Christus en de kinderen”, die hierbij afgebeeld is, is een der fraaie opnamen uit de film „Tempels van de Heiligen der Laatste Dagen.” De projectors zijn zowel geschikt voor gebruik in een zaal als in een huiskamer, en bieden de mogelijkheid, vrienden en familieleden op aantrekkelijke wijze met onze godsdienst in aanraking te brengen. De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat binnenkort de geluidsfilm haar intrede in de Zending zal doen. Deze zal door middel van voorstellingen voor verenigingen, scholen enz. er in grote mate toe kunnen bijdragen, de misopvattingen aangaande de Kerk te doen verdwijnen.

pasen

Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader.”

(Joh. 20 : 17).

Het onbekende gebied

door

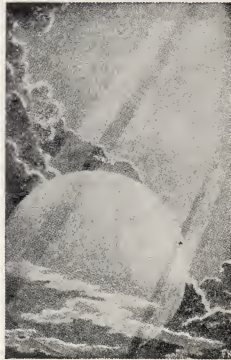
Dr. ASAHEL D. WOODRUFF

Eeuwen geleden stelde een oude profeet een vraag, die nadien ontelbare malen herhaald is. Hij spruit voort uit het verlangen van de mens om meer te weten dan hij weet, verder te zien dan hij ziet, zekerheid te hebben dat zijn geestelijke horizon niet het eind van alle leven en vreugde aangeeft. Daarom vroeg Job: „Als een mens sterft, zal hij weder leven?”

Als een mens sterft? Maar mensen sterven niet! De mens, het ik, is even onvernietigbaar als al het andere. Hij is eeuwig. Wat betekent dat? Hij had nimmer een begin, en hij kan nimmer een einde hebben.

De mensen hebben geleerd zich met behulp van nieuwe, doch tijdelijke bekleding gereed te maken voor verschillende avonturen. Pas ontwikkelde omhulsels van staal, rubber, elektrische stralen en wat al niet meer zijn slechts voorbeelden van de wijze, waarop zij zich weten aan te passen aan omstandigheden, die zich op zekere plaatsen en tijden voordoen. Eindigt hun leven, wanneer zij zich van zulke kleding ontdoen?

Heeft de mens wellicht iets ontdekt, dat God reeds lang geleden wist en toepaste? Wij sterfelijke

schepselen zijn gekleed voor de onderzoektocht, die wij op deze wereld volbrengen. Onze innerlijke zintuigen, die tot de werkelijke persoon behoren, zijn toegerust met verschillende stofelijke verbindingskanalen met de wereld, die wij hier leren kennen. Het omhulsel, dat we hier dragen, is niet geschikt voor een leven op grotere en meer universele schaal, en daarom laten we het tijdelijk achter, als we hier afscheid nemen.

We hebben geleerd, op dit stofelijke contact met de wereld te steunen. Bij de gedachte aan verlies van dit contact worden we door een panische schrik bevangen, en we klemmen ons er aan

vast, zoals een verdrinkende zich aan een strohalm klampt, hoewel deze hem niet de steun kan geven, die hij behoeft. We zouden er niet aan denken, in een donkere ruimte te springen. We gaan tastend onze weg, met aarzelende en voorzichtige stappen, hoewel het er misschien heerlijk zal blijken te zijn. We hebben weinig vertrouwen in de aantrekkelijkheid van plaatsen, die we niet kennen.

Onze ondervindingen met mensen, die het volgende eeuwigheidsverblijf zijn ingegaan, zijn onvolledig. Wij zien hen slechts tijdens de sterfelijkheid waarin wij nu verkeren, omdat de kanalen, waardoor onze zintuigen werken, beperkt zijn tot stoffelijke verschijningen. Wij zien slechts het kleed, waarin onze vrienden zich bewegen. Dan wordt het kleed plotseling neergelegd, en het is levenloos. Het beweegt niet langer, het brengt ons niet langer in verbinding met zijn vroegere drager. We zijn zo aan het kleed gehecht dat we niet beseffen, dat het afgelegd is door de werkelijke mens, die het gedurende enige tijd gebruikt heeft. We hebben hem slechts door middel van het kleed gekend, en hebben het idee, dat dit de eigenschappen bezit, die we beminden. Maar het werktuig van de meester is geen meester zonder de man. Het kleed is niet de mens, van wie wij hielden. Hij is er nog, maar onze verbindingsweg is versperd. Hij rust zich uit met andere hulpmiddelen, die geschikt zijn voor een nieuwe omgeving. En wij zeggen dan dat hij dood is.

Victor Hugo zeide:

„Als ik in het graf neerdaal, kan ik als vele anderen zeggen: „Ik heb mijn werk beëindigd“, maar ik kan niet zeggen: „Ik heb mijn leven beëindigd.“ Mijn dagelijks werk zal de volgende morgen beginnen. De tombe is geen doodlopende weg, het is een doorgang. Hij sluit zich bij het vallen van de avond; hij opent zich bij het aanbreeken van de dag.”

En zo was het met Jezus. Het was niet Jezus zelf, die van het kruis werd genomen, en behoedzaam in de tombe werd gelegd. Laat ons de gebeurtenissen van die denkwaardige Vrijdag, meer dan negentienhonderd jaar geleden, nog eens nagaan.

Er moet een grote groep verzameld zijn geweest. Sommigen hunner droegen namen, die een bekende klank voor ons zouden hebben. Een der meest opvallende verschijningen was een vaderlijke, indrukwekkende figuur. Zijn naam was Michael. Eens was hij, onder andere omstandigheden, als Adam bekend geweest. Naast hem kon wellicht Gabriël aange troffen worden, die eens Noach genoemd was. Dan waren er diegenen, wier namen Mozes, Jozef en Elia geweest waren, en vele anderen.

Een sfeer van blijde afwachting kenmerkte de schare. Uit hun gesprekken zou men kunnen opmaken, dat zeer binnenkort hun geliefde leider na een afwezigheid van ongeveer drie en dertig jaren zou terugkeren. Zijn terugkeer zou het einde betekenen van een vrijwillige verbanning uit dit hoogstaande gezelschap. Dan zou hij zijn plaats weer innemen als leider van al die groten, wier

daden voortkwamen uit liefde voor het ene grote doel, waarnaar zij streefden.

Het was een gezelschap van mannen en vrouwen, die besloten hadden hun eeuwige leven te wijden aan de ontwikkeling van de eindeloze werelden om hen heen. Allen schenen zij als door ingeving de volle betekenis te begrijpen van de gebeurtenissen, die spoedig plaats zouden vinden. Slechts één wolk verduisterde het toneel, en vervulde hun harten met zorg. Het scheen, dat de man, wiens komst zij verbeidden, een periode van intens persoonlijk lijden moest doormaken, alvorens hij met hen zou zijn. Zij wisten, dat het nodig was, want in de plaats, van waar hij zou komen, konden de mensen grote geestelijke waarheden slechts ten dele zien en begrijpen. Hun koning moest deze dolende mensen de weg wijzen, zodat zij hem konden volgen naar het leven in de gebieden, die zij niet konden zien. Vreemd, eerst als hij zich dodelijk zou laten wonden, zouden zij hem kunnen zien als iemand, die werkelijke en diepe belangstelling voor hun welzijn gevoelde. Daarom moest hij gedurende enige tijd lijden, om in het verstand van een blinde wereld voor altijd een gedachte te branden. Maar spoedig zou dat voorbij zijn, en zou hij zich bij hen voegen.

o—o

Op een andere plaats was het beeld minder vredig, en niet gekenmerkt door kalme, voorname intelligentie. Boosheid vervulde de lucht. Grote intelligenties, die tijdelijk door grove materiële werktuigen gehinderd werden,

deden verwarde en boze pogingen om een antwoord te vinden voor iets, dat hun begrip te boven ging. Een kalme man stond te midden van deze verwarring. Zijn ogen waren niet verblind door zijn stoffelijke omhulsel, zoals dit bij de anderen het geval was. Hij wachtte slechts op hetgeen er ging gebeuren. Na enige tijd scheen de menigte het gewenste teken te hebben ontvangen. De gerechtsplaats werd verlaten, en men bewoog zich in de richting van een heuvel, waar de kalme man op een grievende en zinneloze wijze aan een kruis werd genageld. De hemel was donker, hoewel het pas middag was.

o—o

Eindelijk weerklonk boven de chaos een kreet — zegevierend, sterk, vol overwinningvreugde en voldoening: „Het is volbracht!” De koning was bij zijn vrienden. Het toneel tart onze beschrijving. Het moet een grootse hereniging zijn geweest. De vreugde er van duurt immer voort.

Twee dagen later stond een treurende vrouw onzeker bij een in een rots uitgehouwen graftombe. De koning naderde haar met de woorden: „Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?” (Joh. 20 : 15). Toen, om aan haar smart een eind te maken, zei hij: „Maria”. Onder de gaven van het eeuwige leven neemt de vreugde van het weerzien en van edele zielsverwantschap een eerste plaats in. En wij gevoelen, dat onze hoop en vreugden niet de moeite waard zouden zijn, als ze beperkt bleven tot de gevoelens, die we met onze aardse hulpmiddelen kunnen ondervinden.

Als ik een jonge bruid was

door MARY BRENTNALL.

Als ik een jonge bruid was in het jaar 1948, zou ik een heel goede echtgenote willen zijn, een liefelijk tehuis scheppen, en van mijn huwelijk een groot succes maken — daarom zou ik trachten, de grondbeginselen van het leven te leren kennen, die op het huwelijk van toepassing zijn. Ik zou mijn wensen en streven met die beginselen in overeenstemming brengen, en er enkele vrolijke, persoonlijke „noten“ aan toevoegen, juist zoals ik voor algemeen gebruik een smaakvolle, eenvoudige japon zou kiezen, die met sieraden, een shawl of een bloem opgefleurd kon worden.

Als ik een jonge bruid was, zou ik trachten dankbaar te zijn, dat ik mijn liefde en mijn levensgezel had gevonden, en dat ik in een betrekkelijk vrij land leefde, waar ik mijn idealen zou kunnen uitwerken zonder al te veel beperkingen. En uit dankbaarheid voor de mij toevertrouwde vrijheid zou ik mijn best doen mij zelf en de gehele wereld te tonen, welk een wonderbaarlijke resultaten bereikt kunnen worden in het licht der vrijheid, als we ons er met hart en ziel op toelaggen.

Als ik een jonge bruid was, zou ik nooit tobben, denken of zelfs maar lezen over de vraag, hoe mijn echtgenoot te „behouden“ of te „hanteren“. Ik zou de waardigheid van onze huwelijksbeloften respecteren en er volkomen op vertrouwen, dat mijn echtgenoot voor eeuwig

de mijne was, en dat onze liefde en ons vertrouwen wederzijds zouden groeien in de loop der jaren en der eeuwigheid. Ik zou geloof hebben in mijn man, mijn huwelijk en in God.

Met dat geloof zou ik trachten, mijn godsdienst de stuwkracht in mijn tehuis te maken.

Ik zou de zegeningen en machten van het priesterschap erkennen.

Ik zou mijn man aansporen tot activiteit in de Kerk.

Ik zou zelf in een der kerkorganisaties werken.

Ik zou vaste gewoonten maken van het betalen van tienden, het gezamenlijk bidden, het geregeld bezoeken van de avondmaalsdiensten, en het onderhouden van het Woord van Wijsheid, en er op vertrouwen, dat ik hierdoor de nodige inspiratie en kracht zou verkrijgen voor de grootste beproevingen en vreugden van ons gezamenlijk leven.

Als ik een jonge bruid was, zou ik trachten mijn leven te vereenvoudigen. Ik zou negen en negentig procent van wat ik deed en kocht aan een onderzoek onderwerpen om te zien, of het werkelijk de moeite waard was. Ik zou mijn tijd noch mijn huis volstoppen met overbodige dingen, alleen „omdat iedereen het doet“. Ik zou zo spoedig mogelijk een eigen woning willen hebben. Ik zou geen ogenblik langer bij familie blijven wonen dan absoluut noodzakelijk was, maar als het tijdelijk noodzakelijk was, zou ik trachten opgewekt en plichtsgetrouw in dat tehuis te passen, en beseffen, dat het voor ons allen even moeilijk was; ik zou in ieder geval proberen, één kamer of één gedeelte van het huis geheel voor ons zelf te hebben. Intussen zou ik in mijn vrije tijd plannen maken voor ons eigen huis, en ik zou bidden, dat beperkende bepalingen opgeheven zouden worden, opdat in de dringende behoefte aan woningen voorzien zou kunnen worden.

Als ik een jonge bruid was, zou ik hopen, dat ik enige oefening had gehad in het inrichten en besturen van een huishouding, maar in ieder geval zou ik mij openstellen voor de beste ideeën op dit gebied. Ik zou leren met overleg te

handelen, en ik zou mijn best doen ons tehuis schoon, comfortabel en gelukkig te houden. Ik zou trachten netjes en zindelijk te zijn, en bovenal ordelijk, want ik zou niets tot stand kunnen brengen zonder orde. Ik zou weten dat netheid oppervlakkig is, maar dat orde fundamenteel is, en te maken heeft met intelligent opgestelde regelingen en werkwijzen. Ik zou trachten ordelijk te zijn.

Ik zou mijn tijd niet besteden aan onnodig lang en ingewikkeld koken, maar ik zou voedingsleer bestuderen en mij verheugen over de vele nieuwe onderzoekingen, die de waarde van het Woord van Wijsheid aantonen. Ik zou mijn huishoudgeld in de eerste plaats besteden aan gezond voedsel, en mijn vindingrijkheid gebruiken om het uiterlijk en de smaak er van aantrekkelijk te maken.

Als ik een jonge bruid was, zou ik mij vrij houden van schulden. Ik zou geld uitgeven voor werkelijke verbeteringen, maar ik zou zo lang mogelijk wachten met kopen — ik zou liever de kans lopen iets mijn neus voorbij te zien gaan, wat ik graag wilde hebben, dan iets te kopen waar ik later spijt van had (hoe wel ik zou weten, dat ik vroeg of laat een dezer fouten zou maken!)

Als ik een jonge bruid was, zou ik mijn geld niet besteden aan vaste ontspanning, zoals een wekelijks bioscoopbezoek op Zaterdagavond, steeds gevolgd door ijs of gebakjes. Het is dodelijk voor de geest en de financiën. Als ik de gelegenheid had om een goed toneelstuk of een goede film te zien, een speciaal concert te horen, deel te nemen aan een leuk partijtje, een goed boek te kopen, een album of gramofoonplaten, zou ik het bedachtzaam overwegen — en het idee uitvoeren of opgeven, juist zoals het het beste uitkwam. Maar ik zou geen gedachte of dubbeltje over hebben voor vast vermaak uitsluitend terwille van het vermaak. Ik zou een fikse wandeling prettiger en minder kostbaar vinden — tenzij de prijs van schoenenleer blijft stijgen!

Als ik een jonge bruid was, zou ik niet alle vermaak opgeven — ik zou keuren en kiezen. Ik zou nog jong genoeg zijn, om te genieten van een avond met een slee op een besneeuwde heuvel met een groep kennissen, die vrolijk en jong en verliefd waren. En ik zou ze mee naar huis nemen voor een kop soep en een slaatje en wat gezamenlijke zang, of ik zou enkele onderlinge diners organiseren, een kwartet of een trio samenstellen en gezellige repetities hebben.

Als ik een jonge bruid was, zou ik ijverig en handig zijn in mijn vrije tijd. Ik zou leren een verfkwas en een hamer even goed te hanteren als een naald. Ik zou leren hoe ik gordijnen moest maken, die recht hangen, en ik zou me niet verheven voelen boven een studie van de aardige dingen, die met fantasie uit een sinaasappelkist gemaakt kunnen worden. Ik zou trachten zoveel mogelijk benooidheden voor mijn huishouding zelf te vervaardigen — van brood tot knoopsgaten — van stofdoeken tot lampekappen. Ik zou leren repareren en veranderen en opknappen.

Ik zou zoveel mogelijk over het werk van mijn man te weten willen komen, of hij nu boer, boekhouder, politicus, loodgieter, schilder of tandarts was. Ik zou hem aanmoedigen zich te ontwikkelen in het door hem gekozen veld. Ik zou hem tot steun zijn bij teleurstellingen en mij verheugen in zijn successen. Ik zou trachten, mijn leven en dat van mijn man één te maken. Ik zou zijn ontspanning mijn ontspanning maken; zijn belangen mijn belangen; zijn hoop en verwachtingen de mijne. Ik zou hem zo goed mogelijk met zijn problemen helpen, en hopen, dat hij mij met de mijne zou helpen. Ik zou geen geheimen voor hem

hebben, en ik zou mijn plannen met hem bespreken. Ik zou onze problemen gezamenlijk trachten op te lossen.

Als ik een jonge bruid was, zou ik de mode mijn vriend maken en niet mijn meester. De mode kan er door kleine, aangename veranderingen voor zorgen, dat het leven niet eentonig wordt. Er is geen enkele reden, waarom de mode niet iets persoonlijks zou kunnen zijn. Als ik een bruid was, zou ik origineel willen zijn in mijn tehuis, mijn kleding, mijn maaltijden, mijn persoonlijkheid. Ik zou proberen mij zelf te zijn.

Ja, ik zou verder gaan. Ik zou heel eerlijk proberen te zijn — tegenover mij zelf, mijn man, het leven.

Maar ook zou ik trachten mooi te zijn — zo mooi als ik kon zijn, zonder schoonheid mijn afgod te maken. Ik zou me zo smaakvol kleden, als mogelijk was, en ik zou er voor zorgen, niet te dik te worden. Ik zou vriendelijk willen zijn, en inschikkelijk, attent en onzelfzuchtig. Ik zou mijn geest met evenveel toewijding verzorgen als mijn lichaam. Ik zou goede boeken lezen en naar goede muziek luisteren en mijn talenten trachten te ontwikkelen. Ja, ik zou proberen mooi te zijn.

Als ik een jonge bruid was, zou ik trachten rein te zijn — in ieder opzicht. Ik zou het in mijn man bewonderen, en het door de macht van het voorbeeld vergen van degenen, met wie ik omging. Als ik een werkende bruid was en mijn man werkte ook, zou ik mijn werk opgeven zodra het enigszins mogelijk was, van zijn salaris te leven — tenzij ik zulk een zeldzaam begaafd wezen was, dat het opgeven van mijn carrière een verlies voor de wereld zou zijn, en mij een gevoel van onvoldaanheid zou bezorgen. Ik zou niet met werken ophouden, omdat ik een gemakkelijk leventje wilde gaan leiden, maar omdat het werken van man en vrouw beiden verkeerde gevoelens kweekt, in de eerste maanden van het

huwelijk ongewenste inspanning en vermoeidheid met zich meebrengt, wanneer een zekere rust onontbeerlijk is om zich aan de nieuwe toestand aan te passen; en omdat het stichten van een tehuis, het eigenlijke doel van het huwelijk, er ten eerste door belemmerd wordt. Een jonge bruid heeft haar handen vol met het stichten van een tehuis, en het organiseren van de nieuwe toestand.

Als ik een jonge bruid was, zou ik mij bovenal voorbereiden op het ouderschap. Ik zou van mijn tehuis een plaats van liefde, veiligheid en eenvoud maken. Ik zou mijn huwelijk opbouwen met gezondheid, humor en oprechtheid. Ik zou mijn leven wapenen met geloof — geloof in mijn tehuis, mijn man, mijn liefde, mijn huwelijk. En met dat geloof zou ik mijn Hemelse Vader laten beslissen, wanneer mijn kinderen zouden komen en hoeveel we er zouden hebben.

Wetende, dat geluk niet de enige factor in mijn leven zou zijn, zou ik niet verwachten, dat ik iedere minuut gelukkig zou zijn. Ik zou niet verwachten, vrij te blijven van verdriet of problemen of andere levenservaringen, maar ik zou ze tegemoet treden met geloof, liefde en geduld — met opgeruimdheid en humor zou ik aan de behoeften van iedere nieuwe dag kunnen voldoen. Ik zou weten, dat mijn man en ik wel eens verschil van mening zouden hebben, en dat wij door inspanning en vermoeidheid beiden wel eens kritisch en lastig zouden zijn. Maar ik zou trachten de ouderwetse regel te volgen, dat het einde van de dag ons in harmonie zou moeten vinden, en dat de slaap gerust zou zijn, omdat wij eerst op onzelfzuchtige wijze getracht hadden, elkaar te begrijpen en ons te verzoenen. Ja, als ik een bruid was, zou ik mijn huwelijk bouwen op de basis van geloof, liefde, en hard werk — en ik zou weten dat het goed zou worden — ja, zelfs schoon.

(Vervolg van blz. 79).
afdelingen der kerk worden aangemoedigd voorraden te vormen, die in tijd van nood verlichting kunnen brengen. In het kader van dit plan werd in 1947 door de Nederlandse leden een aanvang gemaakt met het verbouwen van groenten, vruchten en vooral aardappelen.”

„Thans hebben zij het oog gericht op een ander product van Nederlandse ar-

beid: de haring! Ook deze zal naar de Duitse leden gezonden worden, en het grote gehalte aan eiwitten en vetten, dat in de haringen wordt aangetroffen, zal een waardevolle aanvulling van hun armzalige voedselrantsoen zijn. Enkele weken geleden werd deze haring-actie in de gemeenten der kerk in Nederland aangekondigd, en reeds stromen de geldelijke bijdragen der leden binnen.”

NA DE AARDAPPELEN

HARING!

Nauwelijks was de verzending van aardappels naar de Duitse leden achter de rug, of er werd een nieuw plan geboren. Er was nog een ander product, dat de nijpende nood zou kunnen lenigen: haring!

Dit nieuwe plan werd op Zondag 22 Februari voor het eerst bekend gemaakt. Het gebeurde in de priesterschapsvergadering te Rotterdam, en het enthousiasme was overweldigend. In enkele minuten brachten de aanwezige priesterschapsdragers eigener beweging de prijs van ongeveer vijf vaten haring (f 57.— per stuk) bij elkander. Nadien drong het bericht ook tot andere gemeenten door, met eenzelfde resultaat. Op 9 Maart j.l. ontving president Zappey het volgende telegram uit Amsterdam: **YOU MAY EXPECT SIX BARRELS OF HERRING FROM THE BRANCH AND FOUR BARRELS FROM AMSTERDAM MISSIONARIES. VLAM.** (U kunt rekenen op zes vaten haring van de gemeente en vier vaten van de Amsterdamse zendelingen). Per giro kwamen persoonlijke giften binnen, alles onder het motto: „haring-actie”.

De haring zal verzonden worden uit de stad Vlaardingen, de haringstad bij uitstek. De „Nieuwe Vlaardingsche Courant” publiceerde op 5 Maart j.l. een artikel, getiteld: „Een verhaal over AARDAPPELS en HOLLANDESE HARING!” Na een beschrijving van de verzending der aard-

appels werd o.a. het volgende gezegd:

„Deze aardappels waren niet gekocht; zij waren door de gevers eigenhandig in hun vrije tijd verbouwd. De gehele zomer lang hadden zij hieraan gewerkt, en gebrek aan ervaring op dit gebied werd vergoed door ongebreideld enthousiasme. Er moest getoond worden, dat de Hollandse leden der kerk niet alleen wilden ontvangen, maar ook geven. Ontvangen hadden zij ruimschoots: na de oorlog waren de goede gaven van de leden der kerk in Amerika hun huizen binnengestroomd, en zendingen voedsel, kleding en dekking tot een totale waarde van 2½ miljoen gulden werden aan leden en niet-leden der Kerk uitgereikt.

Het was geen toeval, dat deze goederen onmiddellijk na de oorlog voor verzending gereed stonden. Sinds 1936 had de kerk de aandacht op zich gevestigd door het z.g. „welfare plan”.

Toen de werkloosheid zijn hoogtepunt bereikt had, en overal ter wereld de markt overstromd werd met producten, onttrok de kerk haar werkloze leden aan de staatsondersteuning, en zette hen aan het werk. Zij ging silo's, opslagplaatsen en fabrieken bouwen, en terwijl in vele landen voedselvoorraden vernietigd werden, begon zij levensmiddelen te conserveren en kleding in te zamelen. Dit werk nam gestadig in omvang toe, werd steeds intensiever voortgezet, en heeft thans een indrukwekkende omvang bereikt. Toen tengevolge van de oorlogstoestand de werkloosheid practisch nihil was, werd het werk door de leden der kerk van hoog tot laag in hun vrije tijd voortgezet. Zelfs met nachtploegen werd gewerkt! Toen in 1945 de strijd geëindigd was, kon dadelijk een aanvang worden gemaakt met de verzending van hulpactiegoederen naar de getroffen gebieden in Europa en elders, waarbij geen onderscheid werd gemaakt tussen voormalige vrienden en vijanden.

Het „welfare plan” is niet beëindigd; nog steeds is het in volle gang, en alle

(Vervolg op blz. 78).

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

HOOFDSTUK I.

OP DE PRAIRIE.

Dennis slingerde heen en weer op de hoge zitplaats van de overdekte wagen, terwijl hij poogde de teugels te bevestigen aan het vreemde span, dat de zware wagen voorttrok.

„Een os en een koe,“ sputterde hij op halfluide toon. „Dat is nog erger dan onze tandeloze os. Wie gebruikte er nu ooit een os en een koe als span?“

„Niemand, behalve mijn Mam,“ pochte Nancy Abbott, die op de andere helft van de bank op en neer schokte. „Mam denkt aan alles. Ze zei: In dit jaar 1846 ga ik met de anderen naar het Westen, of ik nu een volledig span ossen heb of niet, en aanzien de koe toch óók mee moet,

kan ze evengoed helpen bij het trekken van de wagen. Ze is geweldig.“

„Wie, de koe of je moeder?“ grinnikte Dennis.

„De koe, natuurlijk. Och, allebei,“ antwoordde Nancy. „Mam weet van doorzetten. Zij krijgt alles wat ze hebben wil.“

„Oh ja,“ knikte Dennis, eigenlijk meer tot zichzelf, want een gedachte schoot plotseling door hem heen. Wat wilde de weduwe nu op dit ogenblik? Hij had er niet veel aandacht aan geschonken, toen zij terugkwam naar de wagen, waar hij naast oom Timothy reed, en vroeg: „Zou je voor de verandering mijn span eens willen leiden, Dennis? Dan rijd ik een poosje met je oom. Ik heb iets met hem te bespreken.“ Dat was nu al uren geleden en al die tijd had hij de wagen van de Abbotts bestuurd.

De weduwe zat daar te praten en te lachen naast oom Tim, die te verlegen was om op zichzelf te passen. Zij was aardig en vriendelijk en kon een konijntje braden als geen ander op de gehele prairie.

De trein kwam langzaam tot staan en Dennis greep de gelegenheid aan om de teugels aan Nancy

over te geven en naar beneden te klimmen.

„Ik geloof, dat ik beter terug kan gaan,” zei hij verklarend. „Pa heeft me misschien nodig voor het een of ander. Ik zal je moeder vragen bij je terug te komen om de zaak over te nemen.”

„Doe geen moeite,” antwoordde Nancy, het hoofd in de nek werpend. „Ik kan het span best alleen aan. Ik ben bijna veertien, dus bijna even oud als jij.”

„Jawel, maar je bent een meisje,” teemde Dennis, terwijl hij zich over het grote wiel op de grond liet zakken.

Zonder zich de tijd te gunnen zijn stijve benen uit te strekken, rende hij langs verscheidene wagens, welke die van de Abbotts van die van zijn vader en oom scheidden. Hij kwam precies op het ogenblik, dat allen uit hun wagens stegen.

„Houden we halt voor het middagmaal, Pa?” vroeg hij hoopvol.

„Hemeltje, nee. Naar de stand van de zon te oordelen is het nog geen elf uur. Vóór ons ligt een moeras. We zullen een weg van boomstammen moeten aanleggen, anders zakken de wagens er tot aan de velg in. Neem een bijl en voeg je bij dat groepje mannen bij die bomen. Ik zal de dieren uitspannen! Er zullen wel drie of vier spannen nodig zijn om de wagens er door te krijgen, wat wij hun ook onder de voeten leggen.”

Gretig greep Dennis een bijl en haastte zich naar de bomen. Het maakte hem altijd blij als hij het werk van een man mocht doen. Hij wist, dat er niet veel veertienjarige jongens in de trein waren, aan wie dingen werden toevertrouwd, zoals hem opgedragen

werden. Dat was juist zo fijn van Pa. Hij behandelde je als gelijke. „Ha, Dennis!” verwelkomde Tom Winn hem, een prettige kerel, die altijd een grapje wist om een moeilijke taak te verlichten. „Het ziet er naar uit, dat we een paar stokken moeten leggen om je troetelkinderen over die modderpoel te krijgen. Het schijnt dat zij bang zijn hun voeten vuil te maken.”

Zijn bijl in een jonge boom zwaaiend, legde hij hem met enkele slagen om, terwijl hij tegelijkertijd een van de talloze liedjes inzette, die als vanzelf bij hem opkwamen. Nu zong hij een liedje op de melodie van: „Yankee Doodle”. De boom bij de snel aangroeiende stapel voegend, zong hij:

„Iowa is een land van modder,
Dikke, zwarte, vette modder,
Waar onze dieren in zullen
verdwijnen
Als wij geen weg voor ze aan-
leggen.”

„Denk je, dat de stapel groot genoeg is?” vroeg Dennis, rondziende en bemerkend, dat er in de naaste omgeving geen bomen meer waren om te vellen.

„Nee, maar het moet genoeg zijn. Ik heb nog nooit genoeg bomen bij elkaar gezien om een moeras in Iowa te dichten. Ik hoop alleen, dat we ze er niet rechtop in behoeven te slaan, zodat wij onze dieren over de toppen moeten voeren,” antwoordde Tom vrolijk. „Je kunt wel vast beginnen er wat naar toe te slepen, maar trek er alsjeblieft geen twijgen af.”

Dennis nam zijn kostbare bijl onder de ene arm en het einde

van een boomstam onder de andere. Hij vroeg zich af of de regen ooit zou ophouden. Het werd vervelend om de helft van de tijd onder een druilerige hemel te rijden, te slapen op een nooit helemaal droge grond en altijd maar weer de wagen door modderkuilen te trekken. Och, eens zouden ze toch wel buiten Iowa geraken en dan zou de zon misschien weer schijnen.

Hij klotste over de reeds gelegde boomstammen en plaatste de zijne aan het einde, waarbij hij tot zijn vreugde bemerkte, dat de bomen in de lengte konden worden neergelegd en niet rechtop geplaatst behoeften te worden, zoals Tom voorgewend had te vrezen.

„Loop, jongen, en haal nu wat kreupelhout,” zeide een van de mannen. „Dan zullen wij proberen de tussenuitruimten daarmee op te vullen.”

Dennis bracht zijn bijl bij de wagens terug en ging met de andere jongelui van het gezelschap kreupelhout verzamelen. Dat was niet zo moeilijk, want de wortels zaten los in de rulle aarde, doch het was ontzettend vuil werk. Voor de noodweg voldoende was opgevuld om de wagens een veilige overtocht te waarborgen, zagen de kinderen er uit als een koppel modderige kippen, zoals een der moeders opmerkte.

Eerst trokken de vrouwen en kinderen over de nieuwe weg vóór de ossen alles met modder zouden bespatten. Daarna kwamen de wagens, langzaam en schommelend, met twee of meer spannen voor iedere last.

Dennis twijfelde er nu niet meer aan of het wel etenstijd was. Gedurende het laatste uur had zijn maag als het ware om voed-

sel geschreeuwd. Hij verliet zijn post, vanwaar hij in spanning had toegezien hoe de zware wagens over het veilige pad in het moeras hun weg naar de overkant zochten, en slenterde naar de plaats, waar de vrouwen van het kamp bezig waren vlees te stoven in grote ketels, welke boven een dozijn vuren hingen.

Hij vond zijn moeder druk bezig met de bereiding van hun maaltijd, terwijl zijn twee jongere broertjes Sam en Bobby trachtten, haar te helpen door kreupelhout voor het vuur aan te dragen. „Kom, Dennis,” riep zij, „je hebt vandaag het werk van een man gedaan en je zult ook het rantsoen van een man krijgen. We hebben nog een half konijn van gisteravond over en wat pannekoeken. Of geef je niet om pannekoeken?” vroeg ze met een tinteling in haar ogen.

„Ik zou ze wel lusten, al waren ze van zaagsel gebakken,” antwoordde Dennis.

„Dat zijn ze niet, hoor. Ze zijn gebakken van heerlijk Iowakoren, dat vader yorige week in een dorp omgeruild heeft voor de oorringen van mijn grootmoeder. Arm grootje! Zij was zo gehecht aan die oorringen, maar ik weet zeker dat zij liever zag dat jullie, kinderen, eten had, dan dat ik met juwelen in mijn oren liep.” Zijn moeder sprak op luchtige toon, maar Dennis vroeg zich af of het haar niet aan het hart gegaan was, toen zij afstand moest doen van haar mooie oorringen. Hij vroeg zich eveneens af, wat zij zouden moeten doen als er niets meer te ruilen was en niemand, met wie geruild zou kunnen worden, behalve misschien dan de Indianen. Och, er

zou wel iets komen, peinsde hij. Tot nu toe was het altijd zo geweest, al was het soms alleen maar een eekhoortje.

Hij aarzelde toen zijn moeder hem een tweede pannekoek gaf en vroeg: „Weet u zeker, dat er genoeg is voor Pa en oom Tim?” „Natuurlijk jongen, neem maar gerust,” antwoordde ze vrolijk. „Bovendien, ze gaan vandaag jagen terwijl ik de was doe. De hemel weet hoe hard nodig het is eens wasdag te houden. Ik wist niet, dat er zoveel modder in de wereld was.”

Toen hij hoorde, dat er gejaagd zou worden, was de jongen een en al belangstelling. Een jacht-partij was het enige, werkelijke lichtpunt van de gehele tocht. Als er iedere dag zo'n tocht ondernomen zou kunnen worden, zou Dennis een afstand, tweemaal zo lang als de reis naar het Rotsgebergte, hebben afgelegd zonder klagen.

Toen zijn vader in 't gezicht kwam, rende hij naar hem toe, roepende: „De mannen gaan op jacht, Pa. Zouden we een geweer van iemand kunnen lenen, zodat wij allebei kunnen meegaan?”

„We kunnen het proberen,” zeide Martin Sr., het lichtbruine haar van zijn zoon strelend. „Maar als wij beiden meegaan, hoe moet het dan met de was? Een van ons moet hier blijven om water te dragen.”

„Och wat,” protesteerde Dennis. „We kunnen toch nog voort. Zodra de modder opgedroogd is, kan er een massa uit dit hemd geschud worden. En bovendien heb ik nog een schoon.”

„Wel, ik geloof, dat het voor jou voldoende is,” antwoordde zijn vader met een lach, „maar ik ben

bang, dat je moeder niet zo gemakkelijk zal zijn. Ga jij dus maar mee, dan blijf ik hier om water te dragen en de vuren aan te houden. Tim is daar aan de brug aan 't werk.”

„Dank u wel, Pa. Ik zal zoveel schieten als waren we toch samen geweest,” beloofde Dennis dankbaar.

Het was bijna avond toen de jagers naar het kamp terugkeerden, doodmoe van de tocht, doch verheugd over hun succes. Zij waren er in geslaagd een twintigtal wilde konijnen te verschalken.

Dennis' moeder had hun eenvoudige maaltijd reeds bereid en de familie had zich naast het kampvuur nedergezet op een oud stuk tapijt en de boom van de wagen. Zij waren de reis begonnen met enige kampstoelen, doch deze waren allang geruimd voor voedsel.

Nadat alles weggeruimd was, ging Dennis op zoek naar wat voedsel voor Jenny, de tandeloze os. Later werd de os met de andere dieren weggeleid om te grazen. Nooit kon Dennis het dier met een gerust geweten laten weggaan tenzij hij wist, dat het van tevoren al iets gegeten had. Toen de duisternis zich verspreidde over de trein overdekte wagens, schoten de vlammen van het grote, centrale kampvuur ten hemel, ten teken dat allen zich moesten verzamelen voor de gebruikelijke avond-ontspanning. Dennis haastte zich met zijn werk, opdat hij toch vooral van iedere minuut rond het kampvuur zou kunnen genieten. Hoe lange afstand zij ook hadden afgelegd gedurende de dag of hoe vermoeid zij ook waren, bijna iedere avond kwamen zij bijeen om te

zingen, te dansen of zich op andere wijze te amuseren, teneinde de moeilijkheden van de dag te vergeten.

Nog voor hij de groep bereikt had, hoorde Dennis vrolijk lachen, en naderbij komend zag hij Tom Winn zitten, vertellend hoe zijn grootvader door een beer op het dak van zijn huis was gejaagd, waar hij drie dagen had moeten blijven. Tom verzekerde, dat het een ware geschiedenis was, hoewel het verhaal steeds weer anders luidde. Maar niemand scheen daar iets om te geven. Er werd evenveel van de ene lezing genoten als van de andere.

„Wat deed je grootvader al die tijd, dat hij op dat dak zat?” vroeg een jongen.

„Hij maakte liedjes,” antwoordde Tom. „Later leerde hij ze mij. Daarom ken ik er zoveel. Heb ik dit wel eens voor jullie gezongen?” En hij zong een vrolijk liedje van een jongen, die uit vis-sen ging.

Toen hij nog een paar liedjes gezongen had, viel zijn vrouw Martha hem in de reden: „Het is maar goed voor ons dat die beer je grootvader geen week op dat dak hield. Er is maar één manier om hem de mond te snoeren, jongens, en dat is door alle-maal te zingen.”

En zingen konden ze! Ze begonnen met „Dixie land” en eindigden met dat op de prairiën geboren lied: „Komt, Heil’gen, komt, geen werk noch strijd ge-vreesd.”

Nog voor de laatste echo’s van het lied verklonken waren, zetten de violen in met een levendige melodie en al spoedig vormden zich groepen voor de Vir-

ginia reel.

Dennis zat stilletjes naar de pret te kijken. Hij had nog nooit meegedaan als er gedanst werd, omdat hij te verlegen was een meisje ten dans te vragen.

Hij keek naar de plaats, waar zijn vriend Neil met een groepje jongelui stond te praten en te lachen. Het was niet te verwonderen dat ze Neil allemaal graag mochten, dacht hij, zo knap was hij en altijd maakte hij de mensen aan ’t lachen. Met hem was het heel anders. Niemand zou de moeite nemen tweemaal te kijken naar een jongen, die een bos licht haar en veel te veel sproeten had. Nu ja, wat gaf dat? Hij kon schieten als de beste en dat had je nodig op de prairie.

Hij had het evenwel niet bij het rechte eind toen hij dacht, dat niemand voor de tweede maal naar hem zou kijken. Terwijl de muzikanten hun instrumenten stemden, snelde Nancy Abbott naar hem toe, en hem een hand toestekend, riep zij: „Kom Dennis. Wij komen iemand tekort voor deze groep.”

„Maar ik — ik weet niet hoe het moet,” stamelde hij, terwijl het bloed hem naar de wangen steeg. „Kom nu, Dennis,” schreeuwde Neil. „Je hoeft je broek toch niet op dat houtblok te verslijten.”

Nu iedereen naar hem keek en op hem wachtte, bleef hem niets anders over dan op te staan en zich bij de anderen te voegen. Honderden malen had hij de reel zien dansen, maar zien is heel iets anders dan doen, zoals hij spoedig zou ervaren. Hij danste naar voren en boog voor het meisje aan het andere einde als zij gebogen had en reeds lang weer naar

haar plaats was teruggekeerd. Toen zij om elkaar heen moesten gaan, wierp hij haar bijna omver, en toen het zijn en Nancy's beurt was om langs de rij te dansen, raakte hij zo hopeloos in de war, dat iedereen begon te lachen. De arme Dennis wilde wel, dat hij een diep gat kon vinden, waarin hij zou kunnen wegkruipen, na eerst Nancy een flinke draai om de oren te hebben gegeven, omdat zij hem in deze onmogelijke toestand had gebracht.

Eindelijk was het voorbij en hij keerde terug naar zijn plaatsje bij de ouderen, waar niemand hem voor de rest van de avond lastig viel.

Na het dansen gaf de aanvoer-

der van het kamp een korte, beemoedigende toespraak, waarna allen naar hun wagen terugkeerden voor het avondgebed.

Nog lang nadat hij zich aan het einde van de wagen in zijn dekens gewikkeld had, lag Dennis te denken aan de tocht die vóór hen lag. Al spoedig zouden zij de laatste verspreide nederzettingen der blanken achter zich laten en in het land der Indianen zijn. Hij sliep in en droomde, dat hij gevangen genomen werd door Indianen, die hem dwongen een oorlogsdans te dansen, welke heel veel gelijkenis vertoonde met de Virginia reel.

(Wordt vervolgd).

Zending in de Palestijns-Syrische Zending speelt in de kampioensploeg der Libanese korfbalbond.

Ouderling Carlos Egan Asay, een zending in de Palestijns-Syrische Zending, zal deel uitmaken van de Libanese kampioensploeg in de wedstrijd tegen de Olympische ploeg van Egypte. In Maart zal hij met deze ploeg een tiendaags tournee door Egypte maken. Ouderling Asay speelt in Beirut in de Homenetmenclub, een internationale Armenische sportorganisatie. President Badwagan Pira-

nian van de Palestijns-Syrische Zending meldt, dat de vereniging haar wedstrijden van de Zondag naar de Zaterdag heeft verplaatst, daar ouderling Asay weigerde op de Sabbat te spelen. President Piranian schrijft: „De Armenianen bewonderen hem, en ook onder de ontwikkelde Arabieren is hij populair. Op verzoek schreef hij een artikel voor de pers. Het verscheen in twee Franse en drie Arabische bladen. Thans heeft men zijn foto gevraagd ter illustratie van een artikel over zijn leven en werkzaamheden in de U.S.A. ... Het schijnt, dat

de Heer ons mogelijkheden aanwijst, om het volk te bereiken, en het onze boodschap te geven.”

Openbare vergaderingen in Frankrijk succesvol.

Als Franse zendelingen weten dat president James L. Barker hen zal bezoeken, organiseren zij openbare vergaderingen, met president Barker, een gezaghebbend en krachtig redenaar, als spreker. Kortgeleden werden vergaderingen gehouden in Strassbourg, Colmar en Mulhouse. In Strassbourg waren 400 personen aanwezig.

Zweedse Zendingspresident neemt gewijzigde houding waar.

Het is het lot van een zendingspresident te reizen, reizen, reizen, prediken en aanmoedigen. President en zr. Eben R. T. Blomquist van de Zweedse Zending reisden twee weken lang door Zweden, en hielden intussen vergaderingen in Jonkoping, Motala, Vaxho, Karskrona, Malmo, Lund, Halsingborg, Goteborg en Nykoping. President Blomquist schrijft: „In mijn geboorteplaats Vaxho, waar ik 35 jaar geleden voor de kerkeraad gedaagd werd, en geen der kranten een advertentie van ons wilde opnemen, wer-

den we nu vriendelijk ontvangen, schreef men gunstige artikelen over ons, konden we zoveel advertenties plaatsen als we wilden, en brachten we door de gehele stad aanplakbiljetten aan. In Motala vermeldden de kranten in de rubriek „speciale gebeurtenissen”, dat er „Mormoonse bezoekers in Motala waren.” „...In de gehele Zending heerst een uitstekende geest.”

De Kerk in Tsjecho-Slowakije.

President en zr. Wallace F. Toronto bezochten onlangs Moravië; zij vergaderden met de leden der gemeente Brno en bezochten verspreide leden. Er werd een filmprogramma vertoond onder de titel: „De kracht, die het wonder van het westen tot stand bracht.” Er waren meer dan 300 personen aanwezig, en de volgende avond moesten velen teleurgesteld worden, daar de zaal, ditmaal in een voorstad van Brno, overvol was. Het programma heeft in Praag volle zalen getrokken en zal spoedig ook in Mlada Boleslav, Pilsen en Olomouc vertoond worden. Er zal gebruik worden gemaakt van een film over de Eeuwfeestviering in Utah en van een serie toespraken door zendelingen over het onderwerp: „Honderd jaren van geestelijke vooruitgang wijzen de weg uit de chaos.”

DE GENEALOGISCHE VERENIGING

waakt op dan :
.... en doet toch iets meer
dan dromen van 'themelse
schoon !

Het levensdoel van de Heiligen der Laatste Dagen is zeker niet alleen een psalmzingen voor de troon van God, al of niet bege-

leid door welluidend harpgetokkel. Het vereist, in duidelijk proza uitgedrukt: werken en ploeteren. Want hun is geboden hun leven

in dienst van hun naasten te stellen, en met al hun vermogens mede te werken aan de uitvoering van het grote Plan van de Vader, dat het Eeuwige leven van al Zijn kinderen tot stand beoogt te brengen. Daarom gaan duizenden zendelingen uit, om de bewoners dezer aarde het Evangelie te verkondigen en hun te brengen tot de Kerk van het Lam, opdat zij met de Heiligen zullen kunnen vergaderen en de zegeningen van het Priesterschap ontvangen. Daarom werken de leden der Kerk in hun organisaties, betalen trouw hun tienden en doen alles wat God hun geboden heeft om Zijn Kerk hecht en sterk te maken.

Het spreekt echter vanzelf dat de talloze kinderen van God, die dit leven reeds door de eeuwen heen verlaten hebben, en wier geesten thans vertoeven in die wereld tussen dood en opstanding, zich daar wederom organiseerden, zoals zij dit op aarde gewend waren. Ook daar is de strijd om de waarheid te leren kennen, ook daar leven de mensen in volle of gedeeltelijke duisternis omtrent de juiste beginselen, volgens welke de Heer gediend wenst te worden. En het werd ons openbaar, dat ook daar duizenden zendelingen worden uitgezonden om Gods kinderen tot bekering te roepen. Evenzo weten wij, dat millioenen en millioenen het Evangelie van Christus hebben aangenomen, of dit alsnog zullen doen, en gedoopt willen worden tot vergeving van hun zonden, zodat zij tot de Kerk van Christus kunnen behoren, en de Gave des Heiligen Geestes ontvangen. Zij wensen, evenals wij, in Zijn heilige Tempel de zegen-

ningen te ontvangen, die noodzakelijk zijn om het Celestiale Koninkrijk in te kunnen gaan; zij wensen heilige verbonden met hun Hemelse Vader te sluiten, en door het eeuwig huwelijksverbond voor immer met hun dierbaren verbonden te worden.

Er is echter een zeer kenmerkend verschil tussen Christus' kudde in dat geestelijk en Zijn Kerk hier op aarde: al deze verordeningen kunnen slechts hier op aarde door het Priesterschap worden verricht. De Heer verzag, dat velen Zijner kinderen, die het Evangelie ongetwijfeld zouden aanvaarden, het nimmer tijdens hun aardleven zouden horen, en daarom gaf Hij Zijn Priesterschap hier op aarde het gebod, deze verlossende beginselen en verordeningen plaatsvervangend voor Zijn gehoorzame en getrouwe kinderen in dat andere Rijk te bedienen. Meer in het bijzonder ontving elk lid der Kerk opdracht, gedurende zijn leven naar de namen van zijn voorgelacht te zoeken en er zorg voor te dragen, dat het werk voor hen op de juiste wijze gedaan wordt. Zo hoog sloeg de Vader dit werk aan, dat Hij zeide, nimmer de zaligheid te kunnen geven aan hen, die hun plicht ten aanzien van hun afgestorvenen zouden verwaarlozen. Zij wachten op ons, en hebben voor God dezelfde rechten. Indien wij hen in hun vooruitgang zouden belemmeren, omdat wij te laks of zelfzuchtig zouden zijn om offers in tijd of geld te brengen, zal de Here ons niet onschuldig houden en ons niet zalig spreken. Daarom: Waakt op dan! Zoekt van nu aan in de archieven naar de namen van Uw doden, zover

de boeken reiken. Tracht er zoveel mogelijk te vinden; schrijf ze op de daarvoor bestemde tempelijsten en zorg, dat het tempelwerk voor deze doden gedaan wordt. Zijt ge daartoe zelf niet in de gelegenheid, stuur de lijsten dan door bemiddeling van Uw Hoofdbestuur op, zodat andere Heiligen, die gereed staan om U deze grote dienst te bewijzen, dit werk aan gene zijde van de

ocean van U kunnen overnemen.

Eenmaal zal ons geopenbaard worden, dat zaligheid alleen kan bestaan uit de innige tevredenheid over volbracht werk, uit de aanschouwing en verwelkoming van die talloze gelukkigen, die hun verlossing en verhoging konden ontvangen door onze plichtsbetrachting tijdens onze proeftijd op aarde.

Geliefde broeders en zusters,

Pas enkele maanden draag ik de verantwoordelijkheid, die gedurende meer dan vijftien jaren op de sterke schouders van br. Riebeek gerust heeft, en reeds nu voel ik het zware gewicht van deze last drukken. Men zegt dat een last, die men moet dragen, al naar men voortgaat steeds zwaarder schijnt te worden, en om mij zelf te behoeden voor angst, dat de last te zwaar zal worden, vraag ik mijn Hemelse Vader dikwijls om kracht en sterkte. Ik voel echter, dat ik nog meer nodig heb, nl. de hulp en steun van U, mijn broeders en zusters.

Langs deze weg vraag ik U nederig mij te willen helpen. Dit werk, waarvoor zich helaas slechts zo heel weinig, overigens goede leden der Kerk, interesseren, is belangrijk genoeg om door iedereen te worden verricht. Joseph Smith zeide eens, dat wanneer alle leden der Kerk geen half uur zouden verspillen met de dingen dezer aarde, en al hun krachten zouden geven voor de verlossing hunner levenden en doden, het nog te bezien zou zijn, of dit werk klaar zou komen, eer die vreselijke dag zou komen, waarin niemand zou kunnen arbeiden. Ik vraag U niet te willen opbiechten, hoeveel dagen, weken, ja zelfs jaren U onbenut voorbij hebt laten gaan. Daarvoor behoef ik me zelf slechts te onderzoeken.

De uitvlucht, dat wij het te druk hebben met ander kerkwerk kennen wij allang. Niemand kan het te druk hebben om zijn tienden te betalen, het Woord van Wijsheid te onderhouden, of de avondmaalsdiensten bij te wonen. Op een onzer kerkgebouwen in Salt Lake City moeten

de volgende woorden staan: „A man who is too busy to serve God, is too busy.“ O, hoewel ik ook zo'n beste niet ben (ook ik liet vele dagen, ja zelfs jaren onbenut voorbij gaan) toch durf ik thans de woorden te bezigen van wijlen president Grant, die immer zeide: „Ik vraag niemand iets te doen, wat ik zelf niet doe.“ Ik houd van de Zondagschool, zowel als van de O.O.V. en het Zangkoor, en zelden zal ik de bijeenkomsten dezer verenigingen missen. En nu wilde ik U verzoeken, bij Uw ander werk in de Kerk Uw plicht tegenover Uw voor- en nageslacht niet te vergeten.

Br. Riebeek vervulde dit ambt op buitengewone wijze gedurende vijftien jaren. Ik zal het zo lang niet maken, want als zovelen van U hoop ik zo spoedig mogelijk naar Zion op te trekken. Helpt mij gedurende die korte tijd. Werkt samen. Er zijn gemeenten, waar een klas zou kunnen worden opgericht: doet het nu! Houdt het Hoofdbestuur op de hoogte van Uw persoonlijke en verenigingswerkzaamheden, en aarzelt niet, onsz inlichtingen te vragen.

Tot slot moge ik U nog wijzen op het persoonlijk nut, dat U trekken kunt uit het contact met de Genealogische Vereniging. Er blijken zoveel leden zijdelings tot dezelfde geslachten te behoren, dat door onderling contact veel geld en moeite bespaard kan worden.

Dat de Here U moge zegenen met het gevoel van Uw verantwoordelijkheid in dit opzicht is de bede van

Uw broeder en mede-arbeider

J. van Beekum.

De ZUSTERS-HULPVERENIGING

Op 17 Maart vierde de Z.H.V. haar 106e verjaardag. Dit wil niet zeggen, dat zij ouderdomsver-schijnselen gaat vertonen: zij is vol leven en activiteit. Het Z.H.V. Hoofdbestuur zond ons naar aanleiding van deze gebeurtenis de volgende beschouwing:

De kroon der schepping.

Wij leven in het laatst der dagen. Vele mensen geven zich over aan goddeloosheid, en sussen hun geweten in slaap in vleselijke zekerheid, denkende, dat de Heer hun kleine zonden wel door de vingers zal zien. Maar onze Hemelse Vader kan niet met de minste goedkeuring op onze zonden nederzien. Slechte gewoonten zijn spoediger aandan afgeleerd. En volharden wij in onze kwade gewoonten, denkende dat zij niet meer dan beuzelingen zijn, en wij er in het graf wel bevrijd van zullen worden? Verwachten wij, dat wij in het graf gereinigd zullen worden, en dat wij volmaakt en heilig in de opstanding voort zullen komen? Wij weten dat velen zulks leren, maar dat zij ten zeerste teleurgesteld zullen worden.

Het is niet mogelijk voor ons, gedurende onze korte levensduur alle soorten kennis nauwkeurig te onderzoeken. Maar het is wel mogelijk, ons in de ons gegeven tijd te bekeren van onze zonden, en ons die kennis igen te maken, die van de grootste waarde zal blijken te zijn. Strijdt de goede strijd des geloofs. Grijpt naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt. Goddeloosheid brengt nimmer geluk, want met de mate waarmede gij meet, zult gij wedergemeten worden. Sommigen denken, dat een lichte straf gemakkelijk te dragen zal zijn, en willen de kans wagen, liever dan de geboden des Heren te onderhouden. Maar laten wij beseffen, dat voor de zonde verzoend moet worden; wij zullen de prijs moeten betalen, indien we weigeren, ons te bekeren. Zusters, laten we ons zelf niet wijs maken, dat we goed genoeg zijn, en dat we al voldoende kennis bezitten. Ons is de mogelijkheid geschonken, eeuwige vooruitgang te maken, en wij weten nog zo heel weinig betreffende God, de grote Intelligentie.

En welk een heerlijke vreugde kunnen wij verwerven, door onze kennis op maatschappelijk en geestelijk gebied te verrijken.

Er zijn mensen, die beweren niet in God te geloven. Hun zouden wij willen vragen: Zijt gij wel eens geheel alleen de vrije natuur ingegaan, en hebt gij uw blikken gericht op al het schone om u heen, op het uitspannel, waar 's avonds de zon ondergaat, hebt gij dan die honderden sterren zien schitteren? Maar bovenal, hebt gij toen in uw binnenste niet iets wonderlijks en groots gevoeld alsof u vele dingen tot stand zou kunnen brengen? Dat reine, heilige gevoel geeft u de zekerheid dat God leeft, de Schepper van hemel en aarde, die de wateren gescheiden heeft, en macht heeft over de natuur, de God, die de mens „de kroon der schepping” heeft genoemd. De kroon der schepping, begiftigd met de macht tot denken en handelen. Maar wat heeft de mens deze gaven slecht gebruikt! Nog steeds is onze Hemelse Vader geduldig, en wil Hij Zijn kinderen de kans geven zich te bekeren, en hun vrije wil in een goede richting aan te wenden. Maar eenmaal zal er een einde aan deze toestand komen, en zal de mens geoordeeld worden door Christus, die in alles een voorbeeld was. Laten we Zijn levenswandel bestuderen, en er een voorbeeld aan nemen. De verworven kennis en vooruitgang zal ons deel blijven in de toekomstige wereld.

(Slot volgt).

Z.H.V.-Nieuws.

Op Donderdag 29 Januari werd door de Dordrechtse Z.H.V. een bazar gehouden en op Woensdag 25 Februari in Arnhem. De zusters hadden tijd noch moeite gespaard om goede resultaten te bereiken, en hun streven werd met succes bekroond. Fraaie handwerken en kledingstukken waren door de zusters vervaardigd.

Op 6 Januari j.l. werd te Groningen een Z.H.V.-districtsconferentie gehouden, en op 27 Januari j.l. te Utrecht. Ook deze bijeenkomsten mochten zich in goede belangstelling verheugen, en droegen veel bij tot het gezamenlijk oplossen van problemen en het bevorderen van d'activiteit.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Inwijding van M. Mannen.

De afgelopen maand stond in het teken van een O.O.V.-groep, die tijdens en na de oorlog vele hinderpalen op haar weg heeft ontmoet, maar zich thans langzaam maar zeker herstelt. Het waren de M. Mannen, die ditmaal van zich deden spreken, en achtereenvolgens in Amsterdam, Den Haag en Utrecht een „inwijdingsavond“ hielden. De inwijding van M.Mannen gaat met een zekere plechtigheid gepaard, die niet nalaat, indruk te maken op allen, die daarbij tegenwoordig zijn. In de onderstaande beschrijving van één dezer avonden geeft een M.Man zijn gevoelens weer:

„Ik was een vreemdeling en gij hebt mij geherbergd.“ Dit waren mijn eerste gedachten, toen ik in het Haagse kerkgebouw zo vriendelijk door een der gastvrouwen werd ontvangen. Maar... men kan zich nooit lang vreemd gevoelen, als men onder de klanken van het Evangelie vertoeft.

Dit was dan het langverwachte moment, waarop wij, candidaat-M.Mannen, voor de commissie moesten verschijnen, om door het beantwoorden van enkele vragen te laten horen of dit werk door ons begrepen werd. En het was een vreugde te kunnen constateren, dat alle kandidaten aan de gestelde eisen hadden voldaan, waardoor tot de eigenlijke wijding kon worden overgegaan.

Het is heel dikwijls onmogelijk, onze indrukken van zekere gebeurtenissen in woorden weer te geven. Daarom zal ik ook niet trachten uitdrukking te geven aan de gevoelens, die ons bezielde. Maar ook zonder een beschrijving van de plechtigheid zult U begrijpen, dat de geest, die immer onze bijeenkomsten kenmerkt, in zeer ruime mate aanwezig was, toen verscheidene jonge mannen de belofte aflegden, dat zij zouden trachten ware M.Mannen te zijn, in welke omstandigheden zij ook geplaatst zouden worden.

Na afloop van dit officiële gedeelte volgde een feestmaaltijd, die het resultaat was van het onvermoeide streven van de Arenleessters der Haagse gemeente. Reeds

dadelijk bleek, dat deze zusters een goed begrip hebben van het scheppingsverhaal, waarin wij lezen, dat de man niet alleen kan zijn. Daarom werden bijna alle mannelijke aanwezigen voorzien van een hulpe, om de avond door te brengen, waarna wij de feestzaal betraden. De aanblik van deze zaal overtrof alle verwachtingen. De liefde, waarmee de tafels waren klaargemaakt sprak uit elk onderdeel. Wat er al zo te genieten viel, dat houdt schrijver dezes voor zich! Doch laat het genoeg zijn te weten, dat ik nooit meer zal instemmen met opmerkingen over Haagse houten hammen, of aardappels halen in een vioolkist, waarmee men zo gaarne het Haagse karakter typeert.

Het programma was, zoals wij dat in onze kringen gewend zijn: gezellig, beschaafd en goed verzorgd. De ruimte laat niet toe dit verder te bespreken, doch ik kan niet nalaten even terug te denken aan het mooie moment, waarop de Arenleessters haar speciale lied aan ons M. Mannen opdroegen, waarna als herinnering aan deze avond een aardig cadeau werd aangeboden.

Ik hoop, dat de Haagse Arenleessters mijn hulde en dank willen aanvaarden voor de mooie avond, die zij de M. Mannen hebben aangeboden. Dat Uw werk in de toekomst rijke vruchten moge afwerpen, is de wens van

een M(inuut)-Man.

Ook de inwijdingsavonden te Amsterdam en Utrecht hadden een zeer geslaagd verloop, en waren een stimulans voor een herleving van het M.Mannenwerk in Nederland, dat zich in voorgaande jaren zulk een uitstekende naam verworven heeft.

Een andere O.O.V. gebeurtenis van de afgelopen maand was het Goud- en Groenfeest, dat in verscheidene gemeenten gevierd is, en veel vrolijkheid teweeg bracht.

Zo gingen in de afgelopen maand ontspanning en ontwikkeling in de O.O.V. weer hand in hand.

Aan de M. Mannen.

(Wijze lied 18: „Vat het zonlicht“.)

1.

O, hoe dankbaar is ons harte,
 Dat de M.Man is gewijd!
 In een wereld vol van zonde
 Zijn deez' mannen nu bereid
 Om oprecht en steeds blijmoedig
 Voor een ieder klaar te staan;
 Een „Minuut-Man“ is een voorbeeld,
 Ja, daar kun je vast op aan.

2.

Immer dienstbaar is een M.Man,
 Vrij van vrees of valse schijn,
 Steeds te helpen en te steunen
 Zal de taak van d' M.Man zijn.
 Ja, de M.Man is een zegen
 Op het pad van ieder mens;
 Zijn gelofte na te leven
 Is des M.Mans grootste wens.

3.

M.Man, wil U steeds herinn'ren
 Wat gij God nu hebt beloofd;
 Leef dan rein en blij standvastig,
 Opdat niets Uw zegen roov'.
 Doe getrouw Uw M.Man plichten,
 Sta altijd voor 't goede pal,
 Dan zal God Uw leven richten,
 Wat U 't lot ook brengen zal.

4.

De gelofte van een M.Man
 Is oneindig veel meer waard
 Dan het machtsvertoon der wereld,
 Van de groten hier op aard.
 Uw gelofte is vol wijsheid,
 En brengt vreugde, ongedacht;
 Wees gebedsvol in Uw leven,
 Daarin ligt Uw wapenkracht.

Een Arenleesster.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Apeldoorn.

De conferentie van het district Zutphen-Almelo werd op 15 Februari j.l. te Apeldoorn gehouden, voor deze stad een bijzondere gebeurtenis. Er werden twee openbare diensten gehouden, voorts een zendelingenvergadering, een priesterschapsbijeekomst en een J.V.O.O.V.-ambtenarenvergadering. In tegenstelling tot het vorige jaar kon ditmaal werkelijk van een „voorjaars“-conferentie gesproken worden.

Tijdens de morgenvergadering werd door de volgende personen het woord gevoerd: Oud. C. K. Rudd, Oud. J. de Young, Oud. J. L. van Leeuwen, Oud. Wm. Davis en Oud. Th. Sijkema. In de avondvergadering spraken achtereenvolgens: Oud. M. E. Nielson, Oud. W. J. Coyne, Oud. R. Mondfrans, Oud. C. de Jong en President Cornelius Zappey. Verscheidene dezer sprekers verrichten als presidenten van zeer kleine gemeenten pioniersarbeid, en hun woorden hielden vele waardevolle lessen in. In beide vergaderingen waren 175 personen aanwezig.

De „Zingende Moeders“ van het district, een Arnhems Mannenkwartet en enkele solisten zorgden voor muzikale afwisseling.

Districtsconferentie te Rotterdam.

De week, die aan de Rotterdamse districtsconferentie voorafging, bracht grote activiteit in dit gedeelte der Zending. Achtereenvolgens werden in Vlaardingen, Rotterdam-N., Dordrecht, Schiedam en Gouda openbare bijeenkomsten gehouden, waar de conferentie bekend werd gemaakt. Bovendien werden in Rotterdam zelf zoals gewoonlijk strooibiljetten verspreid. De resultaten van deze activiteit bleven niet uit; in de avondvergadering werden 756 aanwezigen geteld, die de ruime zaal van het Odeongebouw geheel vulden. Schitterend voorjaarsweer zette deze conferentie luister bij, en al met al was het een gebeurtenis, die blijkens op het Hoofdkantoor ontvangen brieven op leden en vrienden een diepe indruk heeft gemaakt.

Op Zaterdag 28 Februari werd door de zendelingen van de gehele zending vergaderd, en werden vele nuttige bespre-

kingen gevoerd. Des avonds werd door het Rotterdamse zangkoor onder leiding van zr. H. C. Boekhout-van Vliet een uitvoering gegeven, die tot in de puntjes verzorgd was, en de aanwezigen verscheidene ogenblikken van waarlijk muzikaal genot bracht.

Op Zondag 29 Februari werd in de ochtendvergadering gesproken door Oud. G. Mes, Oud. P. D. Levie, Oud. J. Bruin, Oud. L. Versluis en Oud. Th. Sijkema.

Tijdens de hierop aansluitende priesterschapsvergadering werd het nieuwe priesterschapsbestuur in de Nederlandse Zending aangesteld. De sprekers in de avondvergadering waren: Oud. J. J. Roothoff, Oud. R. Poelman, Oud. Wm. Woltjer en president Cornelius Zappey. De zang werd verzorgd door de „Zingende Moeders“ van het district en het Rotterdamse zangkoor.

Van deze conferentie verscheen in een der Rotterdamse dagbladen een aankondiging en een verslag.

Doopdiensten.

Op 7 Februari j.l. werden te Amsterdam Ijmke Muurlink en Wilhelmus Maarten Muurlink gedoopt door Oud. J. de Haan. Oud. R. H. Steenblik doopte Rudolf Pieter Goulooze en Carolina Wilhelmina Christina Goulooze en Oud. A. P. Sieverts doopte Pieter Goulooze en Anna Groot.

Op 8 Februari j.l. werden te Utrecht de volgende personen gedoopt: Jacobus Reumerman, Dirkje Reumerman-Jansen, Jacoba Catharina Reumerman en Elisabeth Christina van der Laan door Oud. H. D. Blanch; Hendrik van der Laan door Oud. H. Dinkelmann.

Op 22 Februari j.l. werden te Leeuwarden de volgende personen gedoopt: Joukje Veenstra, Trijntje de Groot-Balt, Akkie de Groot, Geesje de Groot, Grietje Leijenaar-Dillingh en Aaltje Visser door Oud. H. Uffens; Arendina Johanna Maria Lammers, Harmanna Lammers, Freerkje Hoeksma-v. d. Heide en Tjmkje Walstra-Hoeksma door Oud. L. D. Hubbard.

Ingezegend.

Op 1 Februari j.l. werd te Delft ingezegend: Josiena Wilhelmina van Vliet,

dochter van A. C. van Vliet en J. C. van Vliet. Op dezelfde datum werden te Amsterdam ingezegend: Enrica Catrina Maria Bakels, dochter van Hendrik J. A. Bakels en Jeanette Cardozo, en Hendrikus Egbert, zoon van Willem G. Egberts en Maria Mulder.

Op 22 Februari j.l. werden te Leeuwarden ingezegend: Martha Helena Visser, dochter van Egbert Visser en Froukje Brinksma, en Froukje Visser, dochter van Luitzen Visser en Pietje Visser.

Op 7 Maart j.l. vonden de volgende inzegeningen plaats. Te Hilversum: Ansjie A. Beuk, dochter van Laurens Beuk en Johanna B. Dinkelman.

Te Rotterdam: Robert Maximiliaan van den Berg, zoon van Arie van den Berg en Johanna Wengelaar; Allegonda Geertuida van Hulten, dochter van Gerardus J. van Hulten en Arendina van Geels; Frederika Johanna den Exter en Johanna den Exter, dochters van Leonardus den Exter en Johanna F. Gastelaar.

Te Schiedam: Ronald Schippers, zoon van Johannes Schippers en Gerda Wempe.

Te Haarlem: Hans Jurgen Wilhelm Lucas Wilkes en Bernd Cornelis Lucas Wilkes, zoons van Cornelis L. Wilkes en Johanna J. Greiss.

Geordend.

Op 8 Februari j.l. werd Jan Blokzijl te Groningen tot Ouderling geordend. ✓

Op 15 Februari j.l. werd te Hilversum Johan A. van Zeben tot Priester geordend; tevens werden Willem van Zeben Jr. en Gerardus B. van Zeben tot Diaken geordend.

Op 22 Februari j.l. werden te Leiden Andries Bernard en Bernardus van Daalen Jr. tot Diaken geordend.

Op 24 Februari j.l. werden Heino Jan Dallinga en Jan van der Laan te Groningen tot Leraar geordend.

Op 29 Februari j.l. werden Govert Köllman, Johannes Th. Coomans en Jan W. 't Hart te Dordrecht tot Ouderling geordend. ✓

Overleden.

Op 22 Januari j.l. overleed te Dordrecht Pietermella Mulders-Sebus in de ouderdom van 81 jaar. Zij was sinds 1910 lid der Kerk.

Op 16 Februari j.l. overleed te Arnhem Cornelia A. E. Holtermans op de leeftijd van 32 jaar. Dit bericht is niet alleen

in de Arnhemse gemeente, maar in de gehele Zending met ontsteltenis en droefheid ontvangen, want zr. Holtermans heeft zich door haar activiteit en talenten bij vele gebeurtenissen onderscheiden. Zij heeft gewerkt als presidente van de genealogische vereniging en de J.V.O. O.V. in Arnhem, als koorleidster en gemeente-organisator, en heeft immer haar beste krachten gegeven in het werk des Heren. Op 20 Februari werd in de Arnhemse vergaderzaal een rouwdienst gehouden, die door vele leden, vrienden en familieleden werd bijgewoond. Tijdens deze dienst werden door het Arnhemse koorje en het mannenkwartet liederen ten gehore gebracht, die nog onder leiding van zr. Holtermans waren ingestudeerd. Wij betuigen de ouders van zr. Holtermans onze oprechte gevoelens van medeleven bij dit grote verlies; moge de Here hen troosten in het vooruitzicht van een weerzien.

Op 26 Februari j.l. overleed te Gouda Alexander Dijkman op de leeftijd van 16 maanden. Wij wensen de ouders van harte sterkte in dit droevige verlies.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 27 Februari j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Joost de Haan van Alkmaar naar Rotterdam; Edward R. Wirick van Zwolle naar Rotterdam; Pieter 't Hart en Lucretia 't Hart van Den Haag naar Dordrecht (als gemeentepresident); Richard M. Koplin van Rotterdam naar Gouda; M. George Tonks van Groningen naar Schiedam; Jack C. Higbee van Gouda naar Leeuwarden; Evan W. Lee van Rotterdam naar Groningen; LeGrande D. Hubbard van Leeuwarden naar Groningen; Ephraim J. W. Bierman van Nijmegen naar Amsterdam; Albert G. Noorda van Schiedam naar Utrecht; Hendrik Dinkelman en Jacoba Dinkelman van Den Helder naar Haarlem (als gemeentepresident); Jacob Kapp van Rotterdam naar Den Helder; Dean C. Odenwalder van Haarlem naar Den Helder; Gabriel Mes van Groningen naar Alkmaar (als gemeentepresident); Roelof Lagerweij van Delft naar Alkmaar; Leendert Versluis en Pietermella C. Versluis van Dordrecht naar Hilversum (als gemeentepresident); Wayne H. Thornock van Leiden naar Nijmegen; Kwenden V. Nelson van Utrecht naar Leiden; August W. Jaussi van Amster-

By Pres C. Zappery and Elders Wm Waltjen and Arie D. Jongkees respectively.

dam naar Delft; Paul R. Jacobsen van Groningen naar Zwolle; Jesse E. Strobel van Haarlem naar Antwerpen; Ferrin L. Allen van Rotterdam naar Antwerpen; Nicholas en Renstje Vanderlinden van Hilversum naar Den Haag (als gemeentepresident).

Op 1 Maart j.l. kwamen Golden W. Woodruff, Floyd Grover Hase en Kenneth A. Glaiser in Nederland aan, om zendingswerk te verrichten. Zij hebben allen hun arbeid in Den Haag aangevangen.

Zending beëindigd.

Op 5 Maart j.l. werd zr. Sarah de Haan eervol ontslagen als zendinge in Nederland. Zr. de Haan kwam op 29 Nov. 1946 in Nederland aan, en heeft sindsdien in Den Haag, Hilversum en Alkmaar gearbeid, te zamen met haar echtgenoot. Hoewel zr. de Haan de Nederlandse taal niet kende, heeft zij een waardevolle bijdrage in het zendingswerk geleverd, en is zij haar man een getrouwe steun geweest. Zr. de Haan heeft haar zending om gezondheidsredenen moeten beëindigen, maar zij wenst, dat Oud, de Haan zijn zending alhier voltooit, hetgeen ten zeerste op prijs wordt gesteld. Op 5 Maart j.l. vertrok zr. de Haan naar haar tehuis in Salt Lake City.

Afscheidswoord.

Oud. Landward, die in December j.l. zijn zending in Nederland beëindigde, verzoekt ons het onderstaande afscheidswoord aan de leden der Nederlandse Zending bekend te maken:

Geliefde Broeders en Zusters,

Het is met diepe gevoelens en een behoefte u een groet van ongeveinsde

liefde toe te zenden, dat ik deze brief schrijf uit het land van Zion, waarheen ik teruggeroepen ben door het verlies van mijn zo innig geliefde vrouw. Het is mij op het ogenblik onmogelijk woorden te vinden, om mijn dankbaarheid over te brengen voor alles, wat gij voor mij gedaan hebt. De hartelijke brieven, die ik van zovelen uwer heb ontvangen, hebben mij grotelijks geholpen gedurende de zware dagen die ik heb moeten doormaken. De brief van president Zappey, waarin hij mij vertelde, hoe u allen met mij meevoelt, en de brief van het Amsterdamse district, en alle andere brieven, die ik van u, geliefde broeders en zusters, heb mogen ontvangen, hebben mij opgebouwd en versterkt.

De troost, die ik gevonden heb in u en in het evangelie is nergens anders te vinden, omdat de band van hoogstaande liefde onder ons verstaan wordt. Het is goed dit te behouden, en nog beter het te vermeerderen, want waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen. Hier in Zion hebben mijn stake president, mijn bisschop en de broeders en zusters alles gedaan, om mij te helpen, en mij te doen verstaan, dat het evangelie alles is. Ik heb daar een sterke getuigenis van, want mijn geliefde vrouw en ik hebben het 44 jaar geleden aanvaard, en wij zijn het nooit moede geweest, het te prediken en te leven. Wij hebben gewillig alles op het altaar van Jezus Christus gelegd, en mijn lieve vrouw was daarvan de hoeksteen tot de laatste dag van haar leven.

Eerst drie dagen voor haar heengaan gaf zij onze zonen permissie mij naar huis te roepen. Door haar was het mogelijk, dat onze zonen Ernst en Jan op zending konden gaan, en ik zelf twee maal een zending in Holland kon vervullen. Voor dat alles zijn wij haar hoogst dankbaar, en zullen haar daarvoor eeuwig eren. Zij was de zending. God zegene haar, dat zij daar gelukkig mag zijn met haar en mijn ouders. Ik ben er zeker van, dat zij ook daar een edel werk zal doen. Zoals president McKay zeide: „Zij is u voorgegaan, broeder Landward, om daar een plaats voor u te bereiden.”

Broeders en zusters, houdt vast aan ons heilig evangelie. Onder de uitstekende leiding van president Zappey, met wie ik zowel op mijn eerste als op mijn tweede zending heb mogen werken, zal nog veel goeds in Holland gedaan worden. Wij kunnen alles winnen, door het

evangelie te leven, en alles verliezen, door het te verlaten. Ik kan daarvan getuigen, want ik heb de resultaten van beide zijden gezien. Geeft uw volle ondersteuning aan uw leiders, jong of oud, want zij zijn dienstknechten van God. Laat ons hard werken, dan zullen wij de gelukkigste mensen hier op aarde zijn. Deze brief heb ik geschreven bij mijn zoon Ernst in Stockton, Calif. Ik bid God u allen te zegenen met Zijn Geest, en mijn ernstig gebed is voor de Nederlandse en Belgische zending. Met hartelijke groeten verblijf ik,

Uw broeder in het Evangelie,

H. Landward.

Wijzigingen in besturen.

Op 29 Februari j.l. werden Oud. Eege IJlst en Oud. Jan den Butter aangesteld als raadgevers van Oud. A. D. Jongkees in het priesterschapbestuur der Zending.

Op 5 Maart j.l. werd Oud. R. E. Hekking eervol ontslagen als raadgever in het J.M.O.O.V. Hoofdbestuur der Zending, zulks in verband met zijn vertrek naar Amerika. Oud. Hekking heeft in het bijzonder de sportaangelegenheden in de O.O.V. behartigd, en op dit gebied vele goede resultaten bereikt.

Vertrokken.

Op 2 Januari j.l. vertrok Pieter van der Merwe van de Dordrechtse gemeente naar Salt Lake City.

Op 13 Februari vertrokken de volgende personen naar Amerika: Oud. Boudewijn J. Jelderda Sr., Petronella Jelderda-Romijn, Boudewijn J. Jelderda Jr. en Johannes J. Jelderda; Oud. Willem A. van Komen, Dirkiena van Komen-Omlo, Maria van Komen, Leonardus L. van Komen en Jantje H. A. van Komen; Oud. Bouke van Komen, Johanna van Komen-Kaptein, Pouwel van Komen, Johan W. van Komen en Frank B. van Komen. De familie Jelderda heeft jarenlang deel uitgemaakt van de Rotterdamse gemeente en daar in veel ambten en organisaties gearbeid. In Oud. Jelderda verliest de Rotterdamse gemeente een gewaardeerde raadgever in het gemeentebestuur, en in zr. Jelderda een geliefde jeugdwerkleidster en organiste. Ook de Zondagsschool en O.O.V. hebben aan br. en zr. Jelderda aangename herinneringen. Op Zondag 8 Februari was de avondmaaldienst te Rotterdam aan de familie Jelderda gewijd, en werd hartelijk afscheid van hen genomen.

Oud. W. A. van Komen en Oud. B. van Komen en hun gezinnen waren leden van de Amsterdamse gemeente, waar zij zich steeds zeer actief en getrouw aan het evangelie getoond hebben. Oud. W. A. van Komen heeft in het bijzonder in O.O.V. en Zondagsschool zijn krachten gegeven, en vele malen hebben wij van zijn spreektalent kunnen genieten. Ook in de gemeenten Groningen en Utrecht heeft Oud. van Komen ambten bekleed. Oud. B. van Komen heeft jarenlang de Amsterdamse Zondagsschool als president geleid. Het vertrek van deze beide families zal in de Amsterdamse gemeente terdege gevoeld worden.

Op 21 Februari vertrokken via Antwerpen: Oud. P. H. Dirkmaat, Alie Dirkmaat-Emo, Pieter Johannes Dirkmaat, Tini Dirkmaat en Sietske C. Dirkmaat. Oud. Dirkmaat heeft van jongs af aan zijn krachten aan het werk des Heren gegeven, en waardevolle bijdragen geleverd tot de vooruitgang van de Utrechtse gemeente. Oud. Dirkmaat was tot zijn vertrek raadgever in het Utrechtse gemeentebestuur. Op 16 Februari bood de Utrechtse gemeente de familie Dirkmaat een geslaagde afscheidsavond aan.

Op 5 Maart j.l. vertrokken de volgende personen naar Amerika: Oud. Roelof Evert Hekking, Christina P. Hekking-van Komen, Adrianus Hekking en Maria H. Hekking; Adriaantje Boekhout-Dijkgraaf, Oud. Johannes Boekhout en Hendrina C. Boekhout-van Vliet; Gerrit Venema en Trijntje Venema-Hoeksma; Geertje Riemersma Anjewierden met haar echtgenoot en haar dochttertje Ivonne Doemie Riemersma.

Een groot verlies voor de Rotterdamse gemeente is het vertrek van de families Hekking en Boekhout. Oud. Hekking heeft geruime tijd het presidentschap van de J.M.O.O.V. in deze gemeente bekleed, en was de laatste jaren raadgever in het J.M.O.O.V. Hoofdbestuur. Zr. Hekking was presidente van de Z.H.V. in Rotterdam-N. en Zondagschoollerares. Voordien was ook zij in de O.O.V. werkzaam. In al deze ambten hebben br. en zr. Hekking van grote ijver en toewijding blijk gegeven.

Zr. A. Boekhout-Dijkgraaf was tot haar vertrek lerares in de Zondagsschool, welk ambt zij gedurende 20 jaar onafgebroken met grote bekwaamheid heeft bekleed. Bijna alle jonge Rotterdamse leden hebben haar als lerares gehad.

Oud. J. Boekhout heeft vele jaren lang zijn steun en medewerking gegeven in de Rotterdamse gemeente. Van de door hem beklede ambten noemen wij: raadgever in het gemeentebestuur, raadgever in het Zondagsschoolbestuur, klasleraar in Zondagsschool en O.O.V. Tot zijn vertrek was br. Boekhout president van de Rotterdamse J.M.O.O.V. Zijn aangenaam optreden maakte hem bij jong en oud bemind. Zr. H. C. Boekhout-van Vliet is in de Zending welbekend als dirigente van het Rotterdamse zangkoor, dat zij lange tijd op zeer bekwame wijze geleid heeft.

De families Boekhout en Hekking worden door de Rotterdamse gemeente slechts nadeel afgegaan. Op de afscheidsavond, die hun op 4 Maart j.l. werd aangeboden, werden vele hartelijke woorden gesproken.

Br. en zr Venema, afkomstig uit de Leeuwardense gemeente, zijn nog niet zo lang lid der Kerk, maar hebben zich niettemin een plaats in de harten van de leden dezer gemeente veroverd. Dit kwam duidelijk tot uiting op de afscheidsavond, die op 5 Februari j.l. aan deze familie werd aangeboden. Deze afscheidsavond gold tevens voor de familie A. Mebius en de familie W. Riemersma. Zr. G. Riemersma heeft in de gemeenten Utrecht en Leeuwarden gewoond, en daar haar gewaardeerde krachten in het Jeugdwerk en de Z.H.V. gegeven.

Wij wensen al deze leden een behouden aankomst in het nieuwe vaderland toe, en wij hopen, dat zij in Zion waarlijk een Zion mogen vinden.

Speciale gebeurtenissen.

Er werden deze maand weer verscheidene openbare vergaderingen gehouden. In de week, voorafgaand aan de Rotterdamse districtsconferentie, werden bijeenkomsten gehouden in Vlaardingen, Rotterdam-N., Dordrecht, Schiedam en Gouda.

Op Maandag 8 Maart werd te Vlaardingen nogmaals een speciale bijeenkomst gehouden, met president Zappey als gastspreeker. Deze vergadering was gewijd aan het verzorgingswerk, en wel in het bijzonder aan de zo juist ingeluide „haringactie.” In Hengelo werd op Vrijdag 5 Maart eveneens een openbare vergadering gehouden, die zeer goed bezocht werd. Verscheidene personen zijn in die stad reeds overgegaan tot een nader onderzoek van de beginselen van het evangelie. Door omstandigheden

kunnen op het ogenblik geen Zondagsvergaderingen in Hengelo worden gehouden. Op Zaterdag 21 Februari werd te Delft een openbare vergadering gehouden.

Sedert het begin van deze maand worden te Amersfoort Zondagsschoolbijeenkomsten gehouden op het adres: Fahrenheitstraat 12, Amersfoort. Aanvang om 10.30 uur v.m. De avondmaalsvergaderingen worden voortgezet op het adres Kortegracht 3.

Op 11 Februari j.l. werd te Amsterdam een afscheidsavond voor zr. S. J. H. Brinksmas gehouden, die enige tijd geleden op zending werd geroepen. Een week later organiseerde de genealogische vereniging in die gemeente een filmavond; er werden een aantal opnamen van tempels van de Heiligen der Laatste Dagen getoond. De aanwezigen genoten zeer van het gebodene.

Op 12 Februari werd te Utrecht een districts-ambtenar(ess)envergadering gehouden. Na afloop van de besprekingen werd aan de aanwezigen een maaltijd aangeboden.

In de afgelopen maand werden verscheidene ontspanningsavonden georganiseerd. Op 14 Februari zorgde de Rotterdamse O.O.V. voor een zeer geslaagde gevarieerde avond, gevuld met zang, toneel en film. Op 21 Februari gaf de Amsterdamse Zondagsschool in samenwerking met het orgelcomité een revue-avond ten beste ten bate van het orgelfonds. De vele aanwezigen toonden hun voldaanheid over het programma door buitengewone vrijgevigheid, waardoor het doel van de avond ten volle bereikt werd. Op 7 Febr. organiseerden de Utrechtse Juniormeisjes een gezellige avond, die eveneens met toneel en film gevuld was. Na afloop werd gedanst.

Wat komt:

27 en 28 Maart: Districtsconferentie in Amsterdam, Weteringschans 101. Zaterdagavond 7.30 uur: Muziekprogramma. Zondag 9 uur v.m. Priesterschapsbijeenkomst. 10.30 uur en 5 uur: openbare bijeenkomsten.

28 en 29 Maart: Pasen.

11 April: Districtsconferentie te Groningen. Gebouw „Harmonie” Oude Kijk in 't Jatstraat.

Ingevolge papiertoewijzing B.P.P. no. 3153 verschijnt deze uitgave maandelijks en is de omvang van dit nummer 32 pagina's, formaat 16 X 25 cm.